

køstbart og i det Hele taget kun lidet virkende. Men det være; som det vil. Forsøget har været gjort meget længe, det kan man ikke modsig, men man kom til den Erkjendelse ved disse overordentlig storartede Forsøg, at der ikke var noget Forhold mellem det Gode, man vandt ved en saadan Foranstaltning, og de Bekostninger, man anvendte derpaa — og det var vistnok Hovedgrunden til Forandringen. Det er ganske vist, at man kom ind paa den Tanke, at oversføre ædelst Blod i vore Hesteracer, og det var et Forsøg, som man ikke maa slaae Brag paa, skjøndt det ikke førte til Noget; men hvorfor? Fordi det ikke har fundet den Understøttelse hos de Mænd her i Landet, som alene kunne fremme Sager af den Natur, og derved er det vist, at det endnu ikke hører hjemme hos os; thi enten er der ikke den Interesse tilstede eller den Formuenhed tilstede, som er nødvendig for at fremkalde Forholdsregler af den Natur. Det troer jeg, man skal holde fast paa, og det, vi skulle gaae løs paa, er ikke igjennem dette Lovforslag, at fastholde en Foranstaltning, som vi ikke have Hjerte, og fornuftigviis heller ikke bør have Hjerte til at forsøge saaledes, som den skulde forsøges, om den skal have Indflydelse i det Hele taget, og som for Diebliffet tynger paa Alle med Misforopielse over, at den ikke frembringer Stort; — men idet Misforopielsen kastes over paa Bestyrrelsen, slipper man nemt fra det. Naar en Kæger slyder feil, er det langt lettere for ham at sige, at det er Bøssen, der har skudt feil, end ham selv, og saaledes gaaer det ogsaa med Landsstutteriet; naar man finder, at Landsstutteriet ikke frembringer, hvad det skal, og dog vil holde paa det, siger man ikke, at det er, fordi det ikke kan frembringe, hvad det skal, men fordi det ikke bliver godt „bestyret“. Jeg skal ikke opholde mig ved den Række af hønlige Indsigelser mod dets Nedlæggelse, den ærede Nigsdagsmand (Schulin) gjorde — han bad i meget hjertelige Udtryk, om han ikke kunde faae Lov til at oppære de gamle Hingste i nogle Aar, indtil han havde seet, hvad der kunde komme ud af dem — men jeg skal gaae over til de forskjellige Forslag, her foreligge. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, som om det ærede Fleertal har spredt Kræfterne noget for meget, og at det var bedre, om

det havde samlet den hele Sum, der skal være til Raadighed under een Paragraph. Den Bemærkning, man har gjort, at man skal holde en vis Sum særligt til Præmier for Gesteavl, og en anden Sum til at understøtte Avlen af andre Dyr, troer jeg ikke vil være heldig, naar man ikke giver en langt større Sum. Jeg troer, det er bedre at samle Kræfterne under Eet og overlade til vedkommende Selskaber selv at raade over, hvorledes de ville virke dermed; thi man skal lægge Mærke til, at i de forskjellige Districter, eller i de forskjellige Amt, ere Intereserne meget forskjelligartede, og det er dog bedst at dele lige. Der forekommer mig ogsaa at være en anden Ting, der paa en vis Maade vidner mod de ærede Medlemmers egen Tro til den Alvor, hvormed man vil komme disse Bestræbelser imøde, og det er, at der er sagt, at de landøkonomiske Selskaber idetmindste skulle tilskyde $\frac{1}{4}$ imod det, Regjeringen giver; jeg synes, det var bedre, om der var sagt, at Regjeringen idetmindste skulde tilskyde $\frac{1}{4}$ imod det, de landøkonomiske Selskaber give; thi have de landøkonomiske Selskaber ikke Hjerte til at tilskyde mere Capital i denne Retning, er det Beviis for, at Fornødenheden ikke er stor. Det er et for lille og uheldigt Forhold, man der har opstillet; men det er Noget, der altid kunde tages under Overveielse og rettes; men det bliver dobbelt uheldigt, naar Summen er deelt til to Formaal istedetfor at holde den samlet under eet. Vi maae ved at behandle denne Sag erindre, og derfor ville vi gjøre Uret, om vi lægge for megen Vægt paa de forskjellige Afstemninger, vi komme til, at der er en høj Grad af Sandsynlighed for, at denne Lov ikke kan blive færdig i denne Session, og at vi derfor kun kunne forsøge paa at faae enkelte af Hovedpunkterne behandlede og maae opgibe Haabet om at faae de andre behandlede. Nu er det ganske vist, som den ærede Ordfører ogsaa har bemærket, at Hovedpunkterne ligge i de Paragrapher, der nu ere for, og Hovedsagen vil i denne Aften og i denne Samling være den: Skal Landsstutteriet bestaae eller bortvoteres? Naar vi have udtalt os og voteret derom, forekommer det mig, at vi maae betragte Forhandlingen af denne Sag som afsluttet og bestrebe os, saa-